

nisterrådet. Det illustreres meget godt, når hr. Ove Fich forklarer heroppefra, at muligheden for større handlekraft i Ministerrådet er til stede nu. Når det bliver nemmere at nedstemme lande med en anden holdning, end vi f.eks. har fra dansk side, bliver det altså også nemmere at nedstemme Danmark, når Danmark har en anden holdning end flertallet af de øvrige lande.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Som svar til det sidste indlæg vil jeg blot sige, at hvis man citerer den juridiske litteratur – og tillad mig at citere den som lægmand – vil man opdage, at i den juridiske litteratur står der, at selv om man går fra princippet om enstemmighed til kvalificeret flertal på et område, er der ikke tale om suverænitetssafgivelse, og derfor er det naturligvis heller ikke tilfældet, selv om man flytter grænsen for, hvornår man har et kvalificeret flertal. Det står krystalklart, og det er blevet undersøgt både i 1986 og ved senere lejligheder. Logikken i det er, at hvis et område falder ind under EU's kompetence, er det ikke afgørende, på hvilken måde der stemmes på det pågældende område. Hvis nogen skulle være i tvivl, kan de slå efter i litteraturen.

Peter Duetoft (CD):

Nostalgi er jo altid dejlig, og nostalgi er det jo da, når hr. Keld Albrechtsen kan stille sig op her og sige, at hvis de nordiske lande var uden for EU, ville man kunne gøre så og så.

Mig bekendt har der lige været en folkeafstemning i Finland, og mig bekendt har Finland lige besluttet at blive medlem, og det betyder altså, at medmindre f.eks. Danmark skulle blokere for finsk medlemskab, er det gammeldags tænkning fra Enhedslistens side at forestille sig, at de nordiske lande skulle holde sig udenfor. Foreløbig er der altså to af dem, der er medlemmer af Unionen.

Men ellers mener jeg faktisk, at bortset fra hr. Keld Albrechtsen og Co. kan der ikke være mange i Danmark, der ikke er glade for, at de nordiske lande bliver medlemmer af Unionen, og i CD er vi da også glade for, at det sker sådan. Vi glæder os over, at Østrig og Finland er kommet med, og vi håber da også på, at folkeafstemningerne i Sverige og Norge vil føre til, at der bliver medlemskab dér.

En vigtig ting – og deri er jeg enig med hr. Steen Gade – er, at nu er diskussionen med disse fire lande færdig, så man kan begynde at kon-

centrere sig om Østeuropa. CD er enig i, at næste skridt er at åbne mere, end man har gjort, over for de østeuropæiske lande, og i virkeligheden har diskussionen med de fire nuværende ansøgerlande taget så meget tid, at man ikke fuldt ud har kunnet bruge kræfterne østover, men det kan man nu, og det er jo også glædeligt.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til her i dag bare med en enkelt bemærkning at advare imod, at nogle nu går rundt med en nordisk romantisk følelse af, at nu er vi åh så ens, og nu står vi åh så meget sammen i dagligdagen i Den Europæiske Union. Hvis man har den følelse i dag, er jeg bange for, at man vil blive skuffet, for når vi kommer til de praktiske politiske beslutninger, er der jo forskel på f.eks. Norge, Danmark og Sverige. Der vil være forskellige interesser, når vi snakker industripolitik, fiskeripolitik, landbrugspolitik, og derfor vil man naturligvis i Fællesskabet komme til at opleve nordiske lande på hver sin side i en afstemning.

Derfor tror jeg ikke, man skal foregøgle sig, at der nu vil være en nordisk blok i Den Europæiske Union. Det tror jeg vil være tilfældet med hensyn til nogle ganske enkelte spørgsmål, men generelt i dagligdagen vil man naturligvis være lige så forskellige i interesserne her, som man er så mange andre steder.

Men dér, hvor det får en voldsom stor betydning, er selvfølgelig, når dagsordenen skal sættes, for det er rigtigt, at de sydlige lande har været dygtige til at trække dagsordenen sydover, men nu vil der komme en række lande, der har mulighed for at prioritere emner, som også har vores interesse. Det kan være miljø, det kan være åbenhedsdiskussionen, det kan være demokratiskussionen, det kan være Østersøens problemer, men jo da bestemt også spørgsmålet om Østeuropa, hvor man naturligt i de sydlige dele af Europa mere tænker Nordafrika, end man tænker Østeuropa, men hvor vi, der har Østeuropa tæt på, naturligvis må trække i retning af, at man tager det spørgsmål meget alvorligt.

Så hvad angår selve placeringen i dagsordenen, styrken i dagsordenen, spørgsmålet om de problemer, der bliver taget op, er jeg overbevist om, at det vil have en meget positiv effekt også ud fra danske synspunkter, at disse andre lande kommer med. Men som sagt: I den daglige politiske kamp vil vi nu nok være forskellige.

Jeg håber som sagt, at man vil få alle fire lande med, men hvis nogle af de lande ikke skulle stemme ja ved folkeafstemningen, mener jeg,